Wraak op dek 13

Wraak op dek 13

Een cruise, twee professoren, drie misdrijven…

Fienne Claire

Deze uitgave is met de grootst mogelijke zorgvuldigheid samengesteld. Noch de auteur noch de uitgever kan aansprakelijk gesteld worden voor eventuele schade als gevolg van eventuele onjuistheden en /of onvolledigheden.

De auteur vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek is daarom gebruik gemaakt van papier dat niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden.

Tekst- en datamining is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook. En/of door welk ander medium ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personages zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Author: Fienne Claire
Coverdesign: Edith Smets
ISBN: 9789465467375
© Fabienne Vandervorst alias Fienne Claire
Uitgeverij Brave New Book
Juni 2026

Dankjewel

Gisèle Smets en Ann De Praeter voor het proeflezen en beoordelen van het manuscript en jullie “tips & tricks”;

Edith Smets voor het prachtig ontwerp van de boekcover;

Pascal Boswell voor de technische ondersteuning;

Onze grootste dank gaat naar jou, die ons boek leest; een boek is geen echt boek zonder een toegewijd lezer;

M .Ghandi*: "Een oog voor een oog maakt de hele wereld blind".*

Marcus Aurelius*: "De beste wraak is om niet op hem te lijken die jou onrecht heeft aangedaan".*

Confucius*: "Voordat je aan een reis van wraak begint, graaf twee graven".*

BARCELONA
SPAIN
MALAGA
CASABLANCA
MOROCCO
CAPE VERDE
PRAIA
ATLANTIC OCEAN
BRAZIL
SALVADOR
RIO DE JANEIRO
ARGENTINA
VALPARAISO
BUENOS AIRES
CHILE
PUERTO MONTT
PUERTO CHACABUCO
PUERTO MADRYN
FALKLAND ISLANDS
PORT STANLEY
USHUAIA

Personages:

-Antonio Gomez en Teresia: op rust gestelde commissaris van Setúbal (*zie boek ‘Erfenis van Leugens’) en zijn echtgenote

-Ludovina Albuquerque en haar echtgenoot Martim Sousa

-Professor Oliveira Silva en zijn zoon Luiz

-Bayani: ober op de Magnifica

-Arjuna: ober op de Magnifica

-Faris: cabin attendant

-James MacConnor en Aurélien Bécu : officieren op de Magnifica

-Team Praia: commissaris Cruz, Adriana Castro, Javier Barros

-Monteiro: wetsdokter in Praia

-Leonore Brito: profiler Praia

-Juan Vaz: professor aan de universiteit van Praia

-Benedicta Lima: vriendin van professor Vaz

-Alan Costa: verloofde van Helena

-Eduardo Albuquerque: oprichter van Albucorp Pharma

-Sanchez: privé detective

-Team Lissabon: commissaris Cristobal , Sofia Santos

-Manuel Domingos: tuinman Vaz

-Deuz: deken op de Magnifica

Dag 1: Het vertrek

1.Setúbal

De zon zakt traag over de monding van de Sadorivier en de Atlantische Oceaan wanneer commissaris Antonio Gomez het politiebureau van Setúbal voor de laatste keer verlaat. Zijn laatste moordzaak werd succesvol afgerond en was een bekroning van zijn mooie herinnering.

Met een zachte klik sluit het hek zich achter hem, niet zomaar een poort, maar een grens. Vier decennia van dienst, misdaad, recht en onrecht, laat hij achter zich. Zijn tred is stevig terwijl het gewicht van jaren merkbaar van zijn schouders glijdt.

In het gezellige stamcafé Marquês de Pombal wachten zijn speurders hem op om zijn welverdiend pensioen uitbundig te vieren. Vrienden, collega's en familie zijn allen op post om hem te feliciteren. Hij staat er wat verloren bij. Het glas wordt geheven, een traan weggeveegd, herinneringen worden opgerakeld als anekdotes, vol bravoure, verdriet en soms ook wel zwarte humor. De laatste en meteen ook zwaarste zaak die hij samen met zijn team oploste was één van de meest complexe uit zijn carrière (*) en zindert nog na in ieders gedachten.

João schenkt zijn lievelingswijn, met de geur van eiken vaten en het verleden. Niemand spreekt het hardop uit maar in elke toast klinkt hetzelfde besef: deze man, deze oude vos verdient zijn rust. De heerlijke hapjes worden gretig geconsumeerd.

Moe maar voldaan rijden Gomez en zijn vrouw Teresia huiswaarts. Morgen begint een nieuw hoofdstuk.

De koffers staan klaar, geen uniform meer, geen dossiers. Wat rest is stilte en toekomst.

**(cfr. Erfenis van Leugens van Fienne Karsten)*

Ze gaan op cruise. Een wereldreis. De bekroning van een leven vol discipline en plichtsbesef.

De ochtend breekt helder aan. De vlucht naar Barcelona verloopt vlekkeloos.
Geen vertragingen, geen turbulentie. TAP Air Portugal verleent een service waar zelfs Gomez, met zijn kritisch oog, niets op aan te merken heeft. Ook de koffie aan boord smaakt opvallend degelijk, iets wat hij met een opgetrokken wenkbrauw noteert. Hij mag dan met pensioen zijn, zijn opmerkingsgave blijft vlijmscherp.

2.Barcelona
En dan, in de middagzon, doemt ze op: de MSC Magnifica. Een gigantisch paleis van staal en glas, meer drijvende stad dan schip, klaar om hen samen, met drieduizend anderen, de wereld rond te varen. Barcelona zindert. De haven gonst van levendigheid. Reizigers worden naar binnen geleid als pelgrims naar een kathedraal.

Teresia is bloednerveus, maar ze straalt, haar ogen schieten heen en weer, dronken van geluk, terwijl ze met militaire precisie hun reisdocumenten afhandelt. Haar echtgenoot probeert zijn zenuwen te verbergen achter een façade van onverstoorbare kalmte. Haar droom komt eindelijk uit. Maandenlang heeft ze deze cruise voorbereid, documentaires bekeken, gidsen gekocht, brochures bestudeerd, zeg maar verslonden. Ze kent ondertussen de plattegrond van het schip uit haar hoofd evenals de vaarroute en de programma's aan boord van de avondvoorstellingen, salsa- en chachachalessen bij het zwembad, workshops over de Chileense keuken en Spaanse taalcursussen.

Wekenlang heeft ze YouTube-filmpjes geanalyseerd alsof het veldrapporten waren. Alles is zo perfect georganiseerd dat ze zelfs niet met hun bagage hoeven te sleuren door de gangen van dit reuzenschip. Terwijl Teresia opgetogen om zich heen kijkt, hoort Gomez alleen maar vreugdekreten. Haar enthousiasme is

aanstekelijk, maar Gomez denkt vooral aan de bar waar hij straks een glas goede wijn kan proeven en vraagt zich af hoe hij wijs zal raken uit het doolhof van liften en lounges over de vijftien dekken heen.

Hun kajuit, met balkon uiteraard, ademt luxe uit: zachte stoffen, koele frisheid, en een uitzicht dat tot de verbeelding spreekt. Met minder dan het allerbeste was Teresia dit keer niet tevreden. Ze vallen elkaar in de armen, hun geluk kan niet op. Nu voelen ze zich de koning te rijk. Na zo'n lange en succesvolle carrière heeft de commissaris dit wel verdiend.

"Teresia, laten we meteen op verkenning gaan. Ik heb dorst!" zegt Gomez. Teresia lacht en met de flair van een veldgeneraal met digi-nerd-allures, maakt ze een foto van hun kajuitnummer. "8231, dan kunnen we dat toch niet vergeten en hoeven we niet rond te dwalen als Ariadne of Theseus zonder draad?" kirt ze.

Aan boord lijkt niets aan het toeval overgelaten te zijn: bars, restaurants, zwembaden, sportfaciliteiten. Terwijl Teresia enthousiast alle mogelijkheden opsomt, denkt Gomez niet meer aan zijn cholesterol en zijn lijn. "Als je al die bars en restaurants wil uitproberen, moet je ook de fitnesszaal opzoeken en deelnemen aan de danslessen" dringt Teresia aan. Gomez doet alsof hij het niet hoort. "Als ik jou op de atletiekpiste zie lopen, zal ik je tijden wel opnemen," zegt hij met een vette knipoog. Teresia rolt met haar ogen en kan een lachje niet onderdrukken.

Op het zonovergoten dek aan het zwembad zijn nog net enkele ligstoelen vrij. Ze laten zich er dankbaar in wegzakken terwijl de zon op hun huid brandt. Gomez bestelt een glas diepe, robijnrode Spaanse wijn, vol en krachtig van smaak. Teresia kiest voor een perfect gemaakte Mojito; munt, limoen, rum en ijs, een vloeibare belofte voor tropische, zwoele avonden.

Op de achtergrond speelt een klein orkest zachte rumba en Spaanse muziek. Er is geen tijd, geen haast, alleen dat ene zinderende gevoel: het leven is goed. De zwoele latinosfeer nestelt zich langzaam onder hun huid.

"Dit", denkt Gomez, terwijl hij de eerste slok neemt van zijn wijn, "is het leven". Pensioen smaakt beter dan hij had durven hopen. En dan moet de cruise nog beginnen.

Ondertussen maakt de crew van de Magnifica zich klaar voor vertrek. Bemanningsleden geven onverstaanbare instructies die door de lucht trillen via portofoons. Over het hele schip begeven de passagiers zich naar de relingen, op zoek naar het perfecte uitzicht wanneer ze vertrekken.

En dan…loeit de scheepshoorn. Een diep geluid als een preludium op een opera. Een rilling gaat door het publiek over het dek. Langzaam komt het schip in beweging. De kade glijdt weg, de stad verdwijnt langzaam uit hun gezichtsveld. Steeds kleiner wordt de afstand tussen wal en wereldreis. De neus van de Magnifica wijst richting horizon en kiest het ruime sop. Een rilling gaat door Gomez, maar hij negeert het. Teresia streelt vluchtig zijn hand. Alles lijkt perfect.
Te perfect?
Een zacht zuchtje wind speelt door Teresia's haar. "Kom," zegt ze plots, "laten we naar de kajuit gaan. Ik wil uitpakken en me klaar maken voor het diner."

Wat volgt is niets minder dan een mini-expeditie door het drijvende labyrint van gangen, trappen en eigenzinnige liften. Gomez mompelt iets over bewegwijzering die door een sadist ontworpen lijkt, maar Teresia glimlacht onverstoord.

Dan, eindelijk, daar, voor hun kajuit, staat hun bagage. Gomez voelt een golf van opluchting door zich heen trekken. Zijn schouders zakken omlaag. De stress verdwijnt in één klap. Twee feloranje

koffers staan voor hun deur. Teresia had ze speciaal besteld op aanraden van haar vriendin “. Zo herken je ze meteen op de band in de luchthaven tussen alle andere zwarte en grijze koffers!” En Gomez vindt ze nu nog belachelijker dan toen ze hen uitpakte. “We gaan op cruise, niet naar een bouwvakbeurs,” had hij gemopperd. Maar nu zwijgt hij wijselijk.

Hij haalt zijn keycard boven. Een korte pieptoon, een zachte klik en de deur zwaait open.
Stipt om 21 uur verschijnen Gomez en Teresia stijlvol uitgedost aan de ingang van restaurant Quattro Venti. Teresia, fonkelend in een zwart-gouden jurk, lijkt een sterrenhemel in beweging. Gomez, onverwacht gracieus in een lichtgrijs pak en smetteloos wit hemd, voelt zich opvallend op zijn gemak voor iemand die normaal allergisch is aan galakledij. Maar Teresia’s elegantie maakt dat hij zich graag laat meeslepen.

De maître d’hôtel, een slanke man met een gezicht als marmer en ogen die alles lijken te zien, buigt licht en nodigt hen met een discreet handgebaar uit om hem te volgen naar hun tafel.
De ronde tafel is prachtig gedekt: kristallen glazen, zilveren bestek, in waaiers geplooide servetten en een centraal bloemstuk dat net iets te perfect lijkt.

Hun tafelgenoten zitten al klaar, een gezelschap dat op het eerste gezicht weinig gemeen lijkt te hebben, en juist daardoor intrigeert. Professor Oliveira Silva, de eminente academicus, imposant, maar gedistingeerd groot, slank met zilverwit haar dat hem een zekere autoriteit verleent. Naast hem zijn zoon, Luiz, een dandy met geslepen kaaklijn, zonnebankbruin charisma en een blik die eerder ontleedt dan observeert, begin dertig, modieus gekleed, gladgestreken haren met minstens een handvol gel erin en een roze polo die waarschijnlijk meer heeft gekost dan Gomez’ hele outfit. Zijn houding ademt nonchalance, maar zijn ogen zijn alert, te alert voor iemand die op vakantie is.

Aan de andere kant, het koppel Ludovina en Martim Sousa-Albuquerque: zij een levende juwelenkist en ogen als geslepen glas, een wandelend pronkstuk, behangen met goud en edelstenen alsof ze onderweg was naar een opera in plaats van een cruise. Ze lijkt rechtstreeks uit een pagina van Hergé's Kuifjesverhalen geplukt te zijn. Haar extravagantie doet denken aan La Castafiore, met de zelfverzekerde aura die domineert. Haar man, Martim, draagt een witte linnen broek en hemd, een rood, zijden sjaaltje, losjes om de hals geslagen en een felblauwe bril die hem een vleugje artistieke excentriciteit geeft, een verstrooide kunstenaar met een beheerste glimlach die net niet zijn ongeduld en diepere afwezigheid verraadt. Hij schenkt zijn vrouw amper een blik, maar zijn glas echter krijgt alle aandacht en vult hij royaal bij uit een prestigieuze fles Château Lafite Rothschild.

Teresia en Gomez nemen plaats. Tafel 640 is compleet. De avond kan beginnen.
Een sympathieke Filipijnse ober verschijnt aan hun tafel, soepel en zwijgend als een schaduw. Zijn glimlach is warm en ontwapenend, zijn tanden haast onnatuurlijk wit tegen de fluwelen tint van zijn huid. Zijn gitzwarte haar ligt keurig achterover, alsof geen enkele haar ooit durft af te wijken van de strakke styling. Op zijn borst prijkt een naamkaartje: Bayani. Teresia glimlacht terug en denkt bij zichzelf dat hij eruitziet als iemand die in een vorig leven prins of filmster in Bollywood moet zijn geweest, zo'n persoonlijkheid die je bijblijft.

Gomez daarentegen heeft enkel oog voor de menukaart. Zijn wenkbrauwen schieten de hoogte in bij het zien van de culinaire verleidingen die op hen wachten. "Als dit het niveau is van elk diner, dan is mijn broeksriem binnenkort louter symbolisch." mompelt hij. Maar hij glimlacht erbij in gedachte. Dit soort overdaad zal hij zich deze reis niet ontzeggen. Niet na veertig jaar dienst. Niet na alles wat hij achter zich laat.

Terwijl de eerste gerechten worden gedresseerd, is het tijd om hun reisgezelschap wat beter te leren kennen, tafelgenoten die wellicht meer verhalen met zich meedragen dan ze op het eerste gezicht laten vermoeden.

Het gesprek begint beleefd, schijnbaar luchtig. De man die als eerste het woord neemt is professor Oliveira Silva die zich met een beheerste buiging van zijn hoofd voorstelt. Hij heeft een stem als zandsteen, droog, raspend alsof hij een kastanje met bolster had ingeslikt.

“Professor Oliveira Silva,” zegt hij. “Aangenaam. Ik houd mij bezig met geschiedenis, meer bepaald datgene wat men liever vergeet.”
Teresia kijkt rond, haar blik scherp.
“Vreemd, jullie klinken allemaal Portugees.”
Ludovina Albuquerque knikt rustig.
“Dat klopt,” zegt ze. “Wij komen uit Portugal.”

Teresia merkt op dat de maître d’hôtel de Portugezen strategisch aan *tafel 640* heeft verzameld. Toeval? Of een subtiele zet in een spel dat nog moet beginnen?

Het diner is verrukkelijk. De rijke aroma’s van saffraan en geroosterde kruiden zweven in de lucht terwijl zachte kaarsverlichting weerspiegelt in de fonkelende kristallen glazen. Teresia leunt achterover in haar stoel, haar vingers glijden over de zijdezachte tafelloper. Dit heet perfectie. De geuren, de smaken, de warme gloed van luxe die haar omhult, een wereld die ooit buiten haar bereik lag, maar nu als een kostbare sluier over haar werkelijkheid neerdaalt.

En terwijl de andere tafelgenoten opgaan in hun gesprekken, heft ze het glas en neemt een slok van de gekoelde witte Chardonnay wijn. De verfijnde zuren prikkelen haar tong, een subtiele herinnering aan de finesse waarmee alles hier wordt bereid. Geen haast, geen stress. Vanavond en de volgende dagen hoeft ze zelf niet in een dampende

keuken te staan, roerend in de pannen. Nee, de volgende zesendertig dagen is alles voor haar geregeld en worden haar de heerlijkste gerechten geserveerd.

Wanneer ze haar vork in een perfect gegaard stukje vis prikt, sluipt een onbestemd gevoel haar gedachten binnen. Iets klopt er niet. Het is allemaal te perfect. Te glad, een fractie van een seconde aarzelt ze voordat ze haar hoofd opricht en haar blik over de zaal laat glijden. De andere gasten praten vrolijk verder, hun bestek tikkend tegen de porseleinen borden.

Een indruk. Een flits. Een gevoel.
“U eet nauwelijks, mevrouw,” merkt professor Oliveira Silva op, met zacht schurende stem.
“Het is voortreffelijk,” antwoordt ze. “Misschien té voortreffelijk.”
Een lichte glimlach trekt over zijn gezicht. “Perfectie maakt mensen wantrouwig.”
“Of oneerlijk,” mengt Luiz zich. in het gesprek. Hij kijkt niet naar zijn vader wanneer hij spreekt. “Sommigen weten gewoon hoe dingen werkelijk tot stand komen.”
De professor legt zijn bestek neer. “Je bedoelt?”
Luiz neemt traag een slok wijn. “Dat niets hier vanzelf gaat.”
“Zoals niets in het leven,” zegt Oliveira Silva koel. “Dat zou jij toch moeten begrijpen.”
“Meer dan u denkt,” antwoordt Luiz, nu wel opkijkend. Zijn blik is kort, maar scherp.
Ludovina Albuquerque schraapt zacht haar keel. “Heren, alsjeblieft.”
“Ja, laten we het aangenaam houden,” valt Martim in, met iets te enthousiast geheven glas. “Dat is toch waar mijn vrouw zo van houdt. Aangename schijn.”
Ludovina werpt hem een korte blik toe. “Je hebt genoeg gedronken, Martim.”
“Onmogelijk,” zegt hij. “Dit is nog maar het begin van de avond. Of van de waarheid, wie zal het zeggen?”
“Je overdrijft,” zegt ze op strakke toon.

“Dat heb ik van jou geleerd, querida.”
Teresia voelt hoe de sfeer aan tafel verandert, nauwelijks merkbaar, maar onmiskenbaar.
De professor herneemt zich. “Mijn zoon heeft een talent voor dramatiek.”
“En u voor het herschrijven van verhalen,” zegt Luiz.
Even is het stil, op het zachte tikken van het bestek na.
Dan glimlacht de professor weer, alsof er niets gebeurd is.
“Eet,” zegt hij. “Voor het koud wordt.”
Maar ergens, onzichtbaar voor het blote oog, loert iets, of iemand. Een indruk. Een flits. Een gevoel.

Teresia dwingt zichzelf te glimlachen en neemt nog een hap. Vanavond zou perfect moeten zijn. En toch… Waarom voelt het alsof de luxe, de pracht en de weelde slechts een zorgvuldig gecomponeerde illusie zijn?

Antonio buigt zich naar haar toe en tikt zachtjes met zijn glas tegen het hare. Zijn stem is zacht, maar vastberaden: “Kom, we hebben een druk programma vanavond”.

Met een lichte schok keert Teresia terug naar het moment. Haar twijfels verdwijnen als sneeuw voor de zon. Dit is geen moment om te piekeren, dit is een avond om van te genieten. Eerst staat er een muzikale show op het programma tot 23u, daarna gaan ze een gokje wagen in het casino op dek dertien. Gomez, ooit persona non grata in de speelzalen om deontologische redenen, zal haar vandaag gezelschap houden. Wanneer ze samen het casino betreden, voelt Teresia zich alsof ze een film binnenstapt. De sfeer, de fonkelende kroonluchters, de hypnotiserende flitsen van de speelautomaten... Het lijkt rechtstreeks uit *Ocean’s Eleven* te komen, waar George Clooney, Brad Pitt en Matt Damon het scherm sierden als de drie knapste mannen ter wereld. Maar vanavond is haar Antonio minstens hun gelijke nu hij zijn das wat losser heeft getrokken. Of misschien gelijkt het toch meer als in de film Casino van Martin

Scorsese, waar Robert De Niro het toonbeeld van mannelijk charisma was.

Ze draait zich met fonkelende ogen naar haar man en grijnst.
“Laten we eens gek doen, Antonio, en een paar jetons kopen en roulette spelen. We gaan misschien als miljonairs naar huis.” Het avontuur is nog maar net begonnen en ze is al besmet door het dollarvirus, bedenkt Gomez.
“Wees maar voorzichtig” zegt hij bezorgd.
Maar ze luistert al niet meer.

Even later staat ze aan de roulettetafel. Haar vingers glijden zelfverzekerd over de rand terwijl ze een fiche oppakt. Zonder aarzelen legt ze die op zwart 13.
“Dertien zwart,” zegt ze, bijna uitdagend.
Het wiel begint te draaien. Het geluid van het hout en het ratelende balletje snijdt door de ruimte. Teresia bijt zacht op haar tong, haar blik gefixeerd.
Het balletje stuitert, sneller, trager, raakt even de rand van de dertien.
Haar adem stokt.
En dan, springt het weg.
Rood. Net ernaast.
Een fractie van een seconde blijft ze roerloos staan. Dan zakt haar glimlach weg, nauwelijks zichtbaar voor iemand die niet oplet.
“Bijna,” zegt Gomez rustig.
“Te bijna,” mompelt ze.
Ze probeert het nog eens. En nog eens. De fiches verdwijnen sneller dan ze wil toegeven. De spanning die eerst tintelde, voelt nu zwaarder, plakkerig.
Na haar laatste inzet, weer verloren, blijft ze even naar de tafel kijken.
“Dat was honderd dollar,” zegt Gomez zacht.
Teresia knikt, haar blik nog steeds op het wiel. “Ik had het… bijna.”
Hij legt zijn hand op haar arm. “Kom. Genoeg voor vanavond.”
Dit keer protesteert ze niet.

Hij leidt haar weg van de tafel, langs het flikkerende licht en het geroezemoes heen naar de bar. Daar is het rustiger, gedempt. Hij bestelt twee drankjes.
Ze neemt een slok.
“Morgen is er nog een dag,” zegt Gomez.
Teresia kijkt in haar glas. Dan knikt ze langzaam.
“Ja,” zegt ze. “Morgen win ik.”

Dag 2: op zee

1.Aan boord

De verkwikkende nachtrust heeft Gomez en Teresia deugd gedaan na de vele nieuwe indrukken van de eerste avond aan boord. Het heerlijke bed bood een welkome afwisseling na een drukke en vermoeiende dag. Tijdens de eerste nacht op zee heeft Teresia zelfs beter geslapen dan in jaren: geen wekker, geen kinderen, geen agenda die op haar wacht. Alleen het ritme van het zachte deinen van het schip, een ritme dat haar meevoerde in een diepe rust.

Gomez ligt nog te slapen wanneer ze de gordijnen openschuift en het zilverachtige wit licht van de open zee valt naar binnen, een kleur die ze nergens anders kan thuisbrengen. Alleen water tot aan de horizon, en daarna nog meer water.

"Antonio," fluistert ze. "Er is geen land meer te zien."
Hij mompelt iets onduidelijks en draait zich om.
Vandaag zal het *dolce far niente* worden, genieten aan boord, want morgen belooft opnieuw een goed gevulde dag te worden bij aankomst in de haven van Malaga.

Bij het ontbijt ontmoeten ze opnieuw hun tafelgenoten, iedereen lijkt ontspannen behalve Martim. Hij ziet er niet al te fris uit. Blijkbaar is het gisterenavond niet bij één fles wijn gebleven tijdens een nachtje casino, denkt Teresia. Een paar koppen koffie met een duo pancakes moeten hem weer tot leven wekken. Zijn Castafiore, zoals Teresia haar in gedachten noemt, is opnieuw uitbundig versierd met juwelen die perfect passen op haar felgele zomerkleed. De professor is bijna onherkenbaar in zijn short en polo van Ralph Lauren, een opvallende verschijning na zijn smoking van de vorige avond. Geen spoor van zijn zoon, die waarschijnlijk de hele nacht in de discotheek heeft doorgebracht.

Teresia, nieuwsgierig zoals altijd, vraagt Castafiore naar haar professionele activiteiten. De repliek komt snel: "Maar mevrouw, zegt mijn naam Albuquerque u dan niets? Ik ben de enige erfgename van het belangrijkste farmaceutisch imperium, Albucorp Pharma International in Lissabon, opgericht door mijn grootvader en verder voortgezet door mijn vader Eduardo Albuquerque."

Teresia heeft meteen spijt van haar curiositeit wanneer Castafiore haar vraagt wat zij betekent in het professionele leven. Ze antwoordt met terechte trots in haar stem: "Ik ben een gelukkige huismoeder die voor de opvoeding van onze drie dochters heeft gezorgd, want Antonio, hoofdcommissaris van de politie-eenheid Setúbal, had het zeer druk zodat ik verantwoordelijk was voor het huishouden en de kinderen."

"Oh, wat spannend om met een commissaris aan tafel te mogen zitten! Ik zou graag uw verhalen over gangsters, moordenaars, drugsbendes en dieven willen horen. Kom op, vertel mij wat er in het hoofd van een seriemoordenaar spookt of wat de modus operandi is van een dief!" vraagt Ludovina opgewonden.

"Mevrouw, ik ben nu met pensioen en gebonden aan het beroepsgeheim," reageert Gomez kort. "Momenteel ga ik genieten van deze geweldige cruise en mijn werk totaal vergeten."

"Laat die man toch met rust en ten volle zijn reis beleven. Of heb je soms tips nodig om een moord te plegen?" Martim mengt zich in het gesprek na zijn derde koffie.
De professor trekt de aandacht naar zich toe en stelt zichzelf voor als professor kunstgeschiedenis aan de universiteit van Lissabon. "Ik ben sinds twee jaar weduwnaar en besloot samen met mijn zoon deze cruise te maken, niet alleen om onze band te versterken, maar ook om professionele redenen. Ik kreeg het aanbod om op dit schip een aantal lezingen te geven over historische thema's en kunstgeschiedenis, een kans die ik niet kon latenliggen. Aan het eindpunt van de reis, in Chili, zal ik een vlucht nemen naar het

mysterieuze en fascinerende Paaseiland, waar recent nieuwe archeologische ontdekkingen gedaan werden. De gedachte daaraan vervult me met opwinding; wie weet welke geheimen uit het verleden daar op me wachten? Iedereen is welkom bij mijn lezingen, onder andere over Picasso die in Malaga heeft geleefd of over het Alhambra en de Moai op Paaseiland."

Teresia's benieuwdheid is sterker dan zichzelf en ze vraagt wat zijn zoon beroepshalve doet. Het antwoord is kort en duidelijk: "Nada!" Dit zorgt meteen voor een lichte spanning onder de tafelgenoten.
"Kom, Teresia, we gaan genieten van de zon en de jacuzzi aan de rand van het zwembad."

Ze hebben zich net geïnstalleerd op enkele vrije ligstoelen wanneer de intercom kraakt. Een vrouwenstem, perfect viertalig, kondigt de *mandatory lifeboat drill* aan. Elf uur stipt. Reddingsvesten verplicht. Verzamelpunt: dek zeven, sectie C.
"Oh," zegt Teresia, haar ogen oplichtend, "een reddingsoefening."
"Het is een formaliteit," zegt Gomez. "Niets meer."
"Natuurlijk, maar toch.
Spannend, Antonio," voegt ze er lachend aan toe, "moeten we echt een oranje reddingsvest aantrekken en in zo'n bootje klimmen om op volle zee naar beneden gelaten te worden zoals de scene in de film Titanic?"

Om 11 uur staan honderden passagiers op dek zeven, stuntelend in hun oranje vesten over hun vakantiekledij. Gomez draagt het zijne met de nuchterheid van iemand die al jaren weet hoe gevaarlijk de wereld kan zijn. Teresia heeft haar vest aangetrokken zoals een mantelpak en neemt ondertussen de menigte in zich op.

Martim staat er maar bleek bij in het felle ochtendlicht, met een plastic bekertje koffie dat hij stevig vasthoudt als een anker. Naast hem staat Ludovina in haar knalgele zomerjurk, haar reddingsvest keurig passend zodat haar parelsnoer duidelijk zichtbaar is. De professor staat iets verderop, alleen Luiz ontbreekt.

Teresia glijdt met haar blik langs de rij gezichten: toeristen, gepensioneerden, een stel jonge Duitsers dat selfies maakt, een oudere dame met een hoed. En heel even, valt haar oog op een man, begin veertig, zwarte polo, donkere bril, die achteraan staat, apart van de rest, licht naar de reling gedraaid. Zijn lippen bewegen zacht. Geen telefoon in zijn hand. Hij praat met iemand; misschien via een verborgen oortje met iemand die ze niet kan zien.

De crewleden leiden iedereen rustig naar de aangewezen verzamelpunten. Namen worden afgeroepen, reddingsboten aangewezen, procedures uitgelegd. Een half uur later is de oefening voorbij. Niemand moest van boord. Behalve het aanwijzen van de reddingsboten en het dragen van de reddingsvesten is er niets spectaculairs gebeurd, tot grote teleurstelling van Teresia.
Ze kijkt rond, maar de man in de zwarte polo is verdwenen. Gomez heeft gelijk gehad: een formaliteit. Toch blijft er iets in haar sluimeren: nieuwsgierigheid, vermengd met waakzaamheid.

"Antonio, heb jij je ooit afgevraagd hoe de beveiliging hier eigenlijk werkt?" vraagt Teresia terwijl ze langs het zwembad naar hun ligbedden lopen. Haar vingers glijden loom over de leuning, en hoewel haar toon luchtig klinkt, glinstert er een nieuwsgierigheid in haar ogen die moeilijk te negeren is. Haar blik is scherp, onderzoekend, alsof ze elk detail van het schip in zich opneemt.
Gomez kijkt haar aan. "Waarom?"
"Nieuwsgierigheid," zegt ze met een grijns. "Lopen er misschien undercoveragenten rond? Vermomd als gewone passagiers, met een oortje en een scherp oog? Of schuilt er ergens diep beneden, achter een gesloten deur op één van de dekken, een piepklein politiekamertje? Of zijn er camera's die continu alles bekijken vanuit een centraal punt?"

Gomez zucht diep, zonder haar aan te kijken, zijn gezicht lijkt wat vermoeid en onverschillig. "Teresia, alsjeblieft. Geen mysteries.

Geen misdaden. Ik wil gewoon genieten van mijn pensioen. Laat Poirot even in de kast."

Teresia leunt iets naar hem toe, haar stem zakt weg tot een fluistering. "Maar stel je voor dat er hier iets gebeurt. Een diefstal… of iets ergers. Een verkrachting in een reddingssloep, een moord in een verlaten gang. Wie leidt dan het onderzoek? Waar doe je aangifte? En wat als het slachtoffer iemand is die we kennen?"

Een spottende glimlach speelt om haar lippen, bijna uitdagend. "Stel je voor: iemand sluipt Ludovina's suite binnen, graait haar parelsnoer mee, of wrikt de diamanten ring van haar vinger los en verdwijnt weer in de gangen. Een beetje spanning aan boord, Antonio, dat zou het vakantiegevoel pas echt prikkelen." Ze grinnikt zacht, maar haar ogen houden het schip en de passagiers scherp in de gaten.

Gomez dommelt weg op zijn ligbed, terwijl Teresia haar thriller openslaat. Ze knikt braaf bij zijn woorden, maar haar gedachten dwalen af naar de veiligheidvoorschriften aan boord, naar iemand die ze eerder heeft opgemerkt. Naar de mogelijkheden van een misdaad op een schip vol vreemden, een fascinerende gedachte die Antonio absoluut niet wil onderzoeken.

Ze zegt niet dat ze deze man al op de eerste dag heeft opgemerkt. Gisteravond, laat, in de gang naast de bibliotheek. Hij stond daar alleen maar, naar een deur kijkend. Niets meer. Maar zijn gezicht heeft zich in haar geheugen gegrift.

Rond het middaguur, wanneer de zon op haar hoogste punt staat en Gomez zachtjes snurkend onder zijn hoed ligt, besluit Teresia een wandeling te maken. Haar benen jeuken om te bewegen, haar hoofd om te verkennen. Ze slentert langs het zwembad, de bar, de winkeltjes met hun uitgestalde souvenirs en parfums. En, bij de reling aan bakboord, ziet ze hem.
Martim.

Hij staat half afgewend van de menigte, een schetsboek opengeslagen op de brede leuning. Zijn hand beweegt traag, haast meditatief, over het papier. Teresia nadert voorzichtig, nieuwsgierig naar wat hij tekent. Wanneer ze dichterbij komt, ziet ze het: geen landschap, geen schip, geen portret. Het zijn abstracte lijnen, donkere krassen, elkaar kruisend, verstikkend, alsof ze vechten om ruimte op het papier.

"Mooi," zegt ze zacht, om hem niet te laten schrikken.
Martim kijkt op. Zijn ogen zijn rood, zijn gezicht vermoeid. Hij glimlacht zwak, een reflex, meer dan een gebaar van vriendelijkheid. "Mooi? Nee. Maar eerlijk."
"Wat tekent u?"

Hij kijkt weer naar het schetsboek, zijn hand stil nu. "Niets. Alles. Het maakt niet uit." Hij zwijgt even, dan voegt hij er bijna fluisterend aan toe: "Soms is de wereld een kooi. En deze lijnen… dat zijn de tralies."

Teresia weet niet hoe te reageren. Er ligt iets definitiefs in zijn stem, iets dat geen antwoord verwacht. Ze knikt alleen, respectvol, en laat hem staan. Maar wanneer ze wegloopt, werpt ze nog één blik achterom. Martim heeft het schetsboek dichtgeslagen en staart naar de zee, zijn schouders naar voren gebogen, alsof het gewicht van de wereld op hem rust.

Later die middag, wanneer Gomez nog altijd slaapt en de schaduw van de parasol langer wordt, slentert Teresia naar binnen. De airconditioning biedt een welkome afkoeling na de brandende zon. Ze heeft geen bestemming, alleen een rusteloos verlangen om te bewegen, te kijken, te begrijpen.

Haar voeten leiden haar naar de bibliotheek.
Het is een kleine ruimte, bescheiden maar stijlvol ingericht. Donker hout, leren fauteuils, een geur van oud papier en verse koffie. Er zijn

maar een paar mensen aanwezig: een oudere vrouw met een bril op haar neus, verdiept in een dik boek, en in de hoek, half verscholen achter een kast, professor Oliveira Silva.

Hij zit aan een tafeltje, zijn rug naar de ingang. Voor hem ligt een opengeslagen boek, groot en dik, met vergeelde bladzijden. Teresia blijft bij de ingang staan, niet goed wetend of ze moet binnen- of weggaan. Iets in zijn houding houdt haar tegen. De professor zit doodstil, zijn vingers op de bladzijde, zijn hoofd licht voorovergebogen. Hij leest niet. Hij staart alleen maar.

Teresia doet een stap naar voren, voorzichtig, en kan nu net genoeg zien: het boek is geen roman, geen historisch werk. Het zijn foto's. Oude foto's, zwart-wit, met mensen in kledij van decennia geleden. De professor strijkt met één vinger over een gezicht op de pagina, langzaam, alsof hij iemand probeert aan te raken die niet meer bestaat.

Hij zucht diep, bijna gebroken, en slaat het boek dicht. Hij wrijft over zijn ogen, zijn schouders zakken naar beneden en een moment lang lijkt hij heel klein, heel oud.

Teresia stapt achteruit, stil als een schaduw en verlaat de bibliotheek zonder geluid te maken. Maar het beeld blijft hangen: de professor, alleen, starend naar gezichten uit het verleden, gevangen in herinneringen die te zwaar zijn om te dragen.

Wanneer de zon langzaam achter de horizon zakt, maken ze zich klaar voor het diner. De sfeer in het restaurant is levendig, maar Teresia merkt op dat Martim nog steeds wat afwezig oogt, alsof de koffie van vanmorgen niet voldoende was geweest om hem volledig op te peppen. Ludovina, daarentegen, straalt zelfvertrouwen uit en pronkt met een nieuwe, glinsterende broche in de vorm van een kolibrie, van goud en robijn, de vleugels bijna levensecht, het symbool van eeuwige liefde. Ze heeft hem opvallend opgespeld op haar zijden blouse.

"Een geschenk van mijn Martim," zegt ze trots, terwijl ze over het sieraad streelt. "Zeldzaam en zeer kostbaar. Net zoals ik."

Martim kijkt echter nors en trekt even zijn schouders op. "Er was geen ontsnappen aan toen we langs de juwelier passeerden op het schip," mompelt hij bijna onhoorbaar, nog altijd met de wrange nasmaak van de opgedrongen aankoop.

De professor verschijnt pas laat. Oliveira Silva excuseert zich en legt uit dat hij de namiddag in de bibliotheek aan boord had doorgebracht. "Een fascinerende collectie, verrassend goed samengesteld," merkt hij op, maar er schuilt een zekere onrust in zijn stem. Zijn zoon is opnieuw nergens te bekennen. Teresia voelt een lichte spanning, al kan ze de vinger er niet op leggen.

Na het diner wandelen Gomez en Teresia nog even over het dek. De lucht is zacht en de sterren fonkelen helder boven de uitgestrekte oceaan. Teresia haakt haar arm door die van haar man.

"Ik moet toegeven, Antonio, deze cruise heeft iets magisch, maar er hangt ook iets in de lucht, een gevoel dat ik niet kan benoemen," fluistert ze.

Gomez lacht zachtjes. "Je ziet overal mysteries, Teresia. Dit is gewoon een luxe vakantie, niets meer."

Ze knikt, glimlacht en laat zich door hem naar hun kajuit leiden. Maar terwijl ze door de verlichte gangen lopen, kan Teresia het onbehaaglijke gevoel niet van zich afschudden. Iets zegt haar dat deze reis meer in petto heeft dan enkel ontspanning en gastronomische diners.

Bij de deur van hun kajuit geeft Gomez haar een kus op haar wang. "Ik ga nog even naar de bar voor een laatste whisky. Kom je ook?"

"Nee, ik ben moe," zegt ze, hoewel dat niet helemaal waar is. "Ga jij maar. Ik zie je zo."
Hij knikt, draait zich om en verdwijnt richting bar. Teresia stapt naar binnen, doet de deur achter zich dicht, en blijft even staan in de stilte van hun kajuit. Ze wil alleen zijn. Nadenken. De dag verwerken.

Ze schopt haar schoenen uit, trekt een lichte ochtendjas aan en stapt het kleine balkon op. De warme nachtlucht streelt haar gezicht. Beneden haar bruist de zee, zwart en eindeloos. Het schip vaart gestaag verder, met een diep, ritmisch gebrom van het geluid van de motoren dat door de vloer trilt.
Ze gaat zitten, sluit haar ogen en probeert de dag los te laten. Maar de beelden flitsen terug: Martim aan de reling, zijn schetsboek vol donkere lijnen, zijn stem die fluisterde over kooien en tralies. De professor in de bibliotheek, starend naar oude foto's, zijn vinger strelend over een gezicht dat er niet meer leek te zijn. En de man in de zwarte polo, die ze nu twee keer had gezien en die zich als een schim door het schip bewoog.

En dan hoort ze een stem.
Het komt van het balkon twee kajuiten verder. Een mannenstem, gedempt en dwingend. Portugees. Ze herkent de stem meteen: Luiz.
Teresia opent haar ogen en houdt haar adem in. Ze wil niet afluisteren, maar de woorden komen toch naar haar toe, gedragen door de wind.
"Nee… nee, ik zei toch dat het niet mocht gebeuren vóór Kaapverdië… Waarom bel je me nu? … Ja, hij vermoedt niets… Hou je gedeisd, oké? Ik zorg ervoor dat alles volgens plan verloopt… Luister, ik heb geen tijd. Ik bel je morgen terug."
Stilte.

Teresia's hart bonkt in haar keel. Ze beweegt niet, bang dat elke beweging haar zou verraden. Even later hoort ze de schuifdeur van het naburige balkon dichtgaan. Voetstappen, zacht, en dan stilte.
Ze blijft nog een ogenblik zitten, starend naar de zee, haar gedachten tollend. *Kaapverdië. Volgens plan. Hij vermoedt niets.*